

TAISTELUKENTÄLLÄ

Ote Pekka Ervastin esitelmästä „Kuolema ja Ylösnousemus”, joka pidettiin 18—X—1914.

Nyt kun meidän aikanamme kuoleman kysymys tulee eteemme suuremmalla voimalla kuin muulloin, kun ihmisiä tuhansittain, kymmenintuhansittain kuolee väkivaltaisen kuoleman joka päivä, miksikä ette hetkeksi voisi seurata mielikuvituksessamme kulkua tuohon toiseen maailmaan. Astukaa ulos fyysisestä ruumiistanne, joka teidät tekee sokeiksi, seuratkaa kanssani tuohon näkymättömään Tuonelan valtakuntaan, jossa on meidän päivinämme niin paljon oppimista, niin paljon tilaisuutta auttamiseen, niin paljon ihmeellisiä asioita.

Lähtekäämme ajatuksissamme edes käymään tuossa sielujen valtakunnassa. Paljon on ennen kuolleita vainajia, jotka siellä nyt tekevät erikoista työtä, paljon on myös siellä nyt niinkuin muulloinkin sellaisia fyysisesti eläviä ihmisiä, jotka siinä maailmassa jo ovat tietoisia ja heränneitä ja voivat auttaa. Nämä kaikki sekä elävät että kuolleet muodostavat aivan kuin liiton keskenään, auttajien veljeskunnan, ja me riennämme heidän kanssaan ulos taistelukentälle.

Siellä ensin huomiomme kiintyy siihen, että hevosia on niin paljon kauhun vallassa. Nyt näette, jollette muuten ole ymmärtäneet, että eläimet ovat sielullisia olentoja ja tosiaan meidän nuorempia veljiämme, jotka kärsivät, kun me asetamme heidät kärsimään. Me näemme taistelukentällä Tuonelan valtakunnassa paljon kuolleita hevosia, jotka ovat saman hurjan kauhun vallassa, mikä heillä on ollut kuoleman hetkellä. Ne rientävät hädässään sinne tänne, ja todella läheisin työmme on rauhottaa näitä viattomia eläimiä, jotka saavat niin paljon kärsiä meidän pahuutemme takia.

Sitten katselemme ihmisiä, joita siellä niin paljon kuolee. Monet heittävät heti henkensä ja saapuvat Tuonelan joen toiselle puolelle. Mutta on myös paljon, jotka jäävät kentälle virumaan pahasti haavoitettuina, voimatta mitään tehdä, odottaen kuolemaa. Heidän sielunsa tila on merkillinen ja sääliä herättävä. He ovat liereillään tuskissaan, mutta eivät saata nukkua, eivät pääse siihen unitilaan, joka vie sielun toiseen maailmaan. Mutta samalla he eivät mitään jaksaa ajatella, eivät voi hallita ajatustaan.

Moni nuori sotamies siellä makaa, tietäen kuoleman olevan tulossa, eikä hän osaa muuta sanoa kuin sopertaa sanan „äiti” tai „sisar” tai morsiamensa nimen. Hän ei muista elämästä muuta kuin sen, mikä hänelle oli kaikkein rakkainta. Sitä hänen sielunsa katselee, samalla kuin

se kysyy: „mitä on tämä elämä, mitä on kuolema?" Äitiä, kaikkein rakainta, hän tahtoi luokseen auttamaan: „missä sinä olet?" ja siinä hän makaa tuskissaan, kunnes Kuoleman lempeä käsi nostaa hänet pois tuosta ruhjotusta ruumiista.

Kun sielut sitten heitetään ulos ruumiista, joko äkkiä tai näin pitkällisesti, kuten monelle tapahtuu, silloin ne ovat toisenlaisessa tilassa kuin eläimet. On kyllä joukko kaatuneita, jotka ovat eläimellisen kauhun tai sielullisen hämmennyksen vallassa, ja niiden auttaminen jää tietysti näkymättömien auttajien tehtäväksi. Mutta useimmat eivät ole sokean pelon valtaamia. Miksikä ei? Se on sangen ihmeellinen sielutieteellinen havainto. Ihminen ei ole niin suuresti pelännyt. Aivan väärin olisi luulla, että sotamiehet yleensä mennessään taisteluun tai ollessaan rintamassa, pelkäisivät.

Joskin heillä olisi ollut pelkoa, kun ensi kerran menevät rintamaan, syttyy heissä pian voimakas, raju tunne: nyt tässä täytyy taistella ja ponnistaa! Ja kun he näkevät hävityksen ympärillään ja vihollisen hyökkäävän, yltyy heidän tunteensa vihaksi. Mutta kuitenkin he ajatuksissaan pysyvät rauhallisina ja ruumis on rohkeassa tasapainossa. Kun sitten kaatuvat, ovat nuo vihan tunteet aivan poissa. Ne kuuluivat suorastaan ruumiin toimintaan.

Kun kaatuneet sotilaat ovat tulleet sielujen valtakuntaan, voimme — ennen mainittua poikkeusta lukuunottamatta — jakaa heidät kahteen luokkaan. Toiset ovat menneet ulos sotaan tietämättä oikeastaan miksikä. He eivät ole olleet erikoisesti innostuneita, vaan velvollisuuden tunteesta tai pakkoa totellen ovat seuranneet. Nyt he vainajien valtakunnassa aivan rauhallisesti katselevat ikäänkuin ylhäältä tai ulkopuolelta koko taistelua. Sillä kuoleman jälkeen he saattavat vielä jonkun aikaa seurata sitä, mitä näkyväisessä maailmassa tapahtuu. He katselevat ihmetellen taistelevia, katsovat johtajia, ja nyt esim. kun sielusta sieluun katsovat päälliköitä, joita ennen niin ihailivat, voivat kenties huomata heidät aivan toisenlaisiksi. He tekevät kaikenlaisia havaintoja ja pysyvät ulkopuolella, kylminä kaikelle, mikä tapahtuu.

Mutta on myös erinomaisen paljon sellaisia, jotka kuoleman jälkeen muodostavat toisen luokan. On sotilasten kesken paljon yksilöitä, jotka jo ovat sotaan lähteissään ja siellä ollessaan tunteneet kauniita ja jaloja tunteita, kuten esim. „minä puolustan isänmaatani, kuolen kansani, hallitsijani puolesta, kaiken oikean, kaiken ihanteen ja kauniin puolesta, uskonnon, kodin, aatteen eteen." Jokapäiväisissäkin ihmisissä herää tällaisia voimakkaita tunteita suurten tapausten yhteydessä. Ne, jotka niitä ovat tunteneet, ovat nyt vainajina kummallisessa asemassa. He näet edelleenkin ottavat osaa sotaan, he taistelevat yhä vielä isänmaansa ja hallitsijansa puolesta. Ja millä tavalla taistelevat? Siten että lisäävät omien joukkojensa urheutta. Voitto tulee usein sen kautta, että

vainajatkin ottavat osaa taisteluun, lisäävät kumppaneillensa urhoollisuutta, näyttävät heille heidän tietämättään, mistä on kulettava ja milloin on aika tehdä sitä tai tätä. Vainajat ovat mukana, ja ovat mukana niinkauankuin he uskovat, että heidän taistelunsa on oikeutettua.

Tietysti tässäkin kohden näkymättömillä auttajilla on työtä. Vainajien tehtävä ei ole tunteensa valtaamina sekaantua maallisiin asioihin. Heidän mielensä on käännettävä oman maailmansa asioihin, ja ne heistä, jotka siihen kykenevät, saavat liittyä auttajien joukkoon. . .

Mutta samalla kun teemme näitä havaintoja, me kysymme itseltämme: minkätähden on tämä kaikki? Meidän katseemme voi tunkeutua vielä syvemmälle. Me sanomme: mitä varten Jumala suo tällaista tapahtuvan? Mitä varten jalot kansat, mitä varten miljoonat ihmiset saavat tällä tavalla keskenään taistella?

Ja silloin meille vain kuuluu taivaallisten olentojen suusta kauniina soittona vastaus: sitä varten että sillä valmistetaan jotakin uutta ja hyvää. Sitä varten että se paha, minkä ihmiskunta on luonut itsekkäillä ajatuksilla, pahoilla tunteilla, kaikella itsekkyydellään ja paheellisuu-dellaan, se kaikki paha purkautuu nyt ja kun se on purkautunut, voi ihmiskunta alottaa aivan uutta elämää, voi ihmiskunta toivoa, että paremmat, jalommat voimat pääsevät voitolle, ja että ihmisten elämä lähinnä tulevina aikoina tulee olemaan ihanteellista verrattuna siihen, mitä se on ollut ennen sotaa.

Idän Tähti, Joululehti 1914, sivut 35-36.